

Jenny Stallardová

Hledám chlapa do Vánoc

O lásce s humorem aneb Jak se dnes seznamuje
single žena ve velkoměstě

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

Jenny Stallardová

Hledám chlapa do Vánoc

Mladá fronta

Přeložila Anna Pocnarová

Original English language edition
first published by Penguin Books Ltd, London.
Text copyright © Jenny Stallard, 2015
The author has asserted his moral rights.
All rights reserved.
Translation © Anna Pocnarová, 2016

*Pro všechny nezadané dámy –
ty, které nezadané byly,
i ty, které stále jsou.*

Co se týče slečny Havishamové, lidi podle mého názoru úplně nepochopili, o co jí šlo. Všichni si totiž myslí, že to vzdala. Ano, trochu se zasekla v čase, a ano, pořád nosila svatební šaty. Ale není to svým způsobem spíš výraz dlouhodobého odhodlání než kapitulace? Neřekla si: „Ach jo, ten byl strašný, jdu na rande s dalším.“ Ona si řekla: „Fajn, kašlu na to. Když nemůžu mít toho, tak nechci žádnýho.“

Tohle je svým způsobem moje věnování.

Kdybyste dostaly kopačky tak královským způsobem jako slečna Havishamová (a nezapomeňte, že jí Dickens nedal ani křestní jméno, což беру jako jasný výraz lhostejnosti), možná byste se taky zasekly v čase a neobtěžovaly se hledáním jiných bot. Možná byste taky zatáhly závěsy a rozhodly se, že radši zůstanete zatrpklou starou pannou, než abyste do svého života ještě kdy vpustily nějakého muže.

Ale na druhé straně, slečna Havishamová neměla Tinder.

Červenec

Středa 1. července, poledne

Se skleničkou vánočního koktejlu v ruce jsem se prodrala kolem třímetrového norského smrku ozdobeného pouze obrovskými koulemi ve tvaru brusinek. U vchodu jsem se rozhlédla a spatřila, jak u jeskyně s nápisem HRAČKY! kývá hlavou kolouch a jak se o kousek dál dvě chechtající holky snaží vyfotit mezi stromy toho kouzelného zasněženého lesa, ve kterém jsme bloudili.

Když jsem procházela kolem nich, usrkla jsem ze svého koktejlu. „Mmmmm!“ zamručela jsem pochvalně. Byl naprosto famózní. Skleničku brusinkového džusu s proseccem zdobil místo obvyklého deštníčku lístek cesmíny.

Kolouch mě upřeně pozoroval a číšník v elfím oblečku mi nabídl kanapku.

„Kanapku s lososem?“

„Tak jo...“ Oba jsme věděli, že půjde už o třetí v pořadí, ale byly prostě příliš dokonalé, než abych ji odmítla. „Budou mít úspěch! Teda, až budou za šest měsíců v regálech.“

Spiklenecky se zašklebil. Vtom najednou začalo sněžit a na nohy se mi snesly vločky.

„Ale ne!“ povzdychla jsem si.

Moje nehty?! Ano, *umělý* sníh se nalepil na moje čerstvě nalakované nehty. Kdo by chodil do zasněženého lesa v sandálech? No, v tomhle ročním období asi kdokoli, protože, jak jste si možná všimli, je červenec. Vítejte na neblaze proslulých Vánocích v červenci! Je to akce, kde různé výrobní společnosti představují novinářům všechny svoje dobroty, které budou na pultech o nadcházejících svátcích.

Jojo, vánoční business je celoroční koloběh a lidi z PR představují novinářům sortiment svých firem už od července, jelikož tou dobou začíná většina časopisů plánovat přílohu s tipy na dárky do prosincových čísel. Některé společnosti pravděpodobně začnou s plánováním

na *příští* Vánoce hned po téhle akci. Vždycky jsou aspoň o rok napřed, protože po nových trendech touží zákazníci na celém světě. Přicházejí s neznámými způsoby, jak nadívat krocana a dalšími vymoženostmi s čokoládou a alkoholem, aby si zajistily co nejvyšší tržby.

Je to ta nejužasnější a zároveň nejbizarnější věc, kterou si dovedete představit. V letních šatech a sandálech se z rozpálených londýnských ulic ocitnete rovnou v tomhle zimním království. Obklopí vás umělý sněh, kývající koloušci (roboti) a vánoční cukroví. A jak si tam tak vyse-
dáváte a mluvíte o vánočních dárkách a ozdobách na stromeček, začnete se s předstihem těšit na perníčky, girlandy a oblečení na vánoční večírky. A to všechno jenom proto, aby zákazníci předem věděli, co bude o Vánocích v obchodech. Je to *strašná* sranda – mluvím tu o cukroví, svařáku, ochutnávce krocana, dárkových taškách... uprostřed léta.

Takže jsem byla v „kouzelném lese“ jednoho známého supermarketu a odkývala, že to nové cukroví je *určitě* to nejlepší, co jsem kdy měla, a že ta jejich vánoční roláda s višněmi je jasnou jedničkou. A nechala si udělat pedikúru, protože ji novinářům nabízeli zadarmo, aby nás tu udrželi co nejdéle. A teď se mi na ty čerstvě nalakované nehty přilepily vločky umělého sněhu. Měla jsem nový brusinkový odstín, který budou prodávat spolu s koktejlem: k láhvi bude přibalený lak na nehty a maska na oči. Má to být jeden ze zaručeně nejprodávanějších artiklů, po kterém sáhnete u pokladny, když máte super vánoční náladu, protože jste si právě koupili tři role vánočního balicího papíru za cenu dvou.

Když už jsem u toho balicího papíru, u východu mi sympatická slečna podala zářivě červenou třpytivou dárkovou tašku. „Jé, díky!“ usmála jsem se na ni. Sice jsem nevěděla, co v ní přesně je, ale abych dodržela etiketu, počkala jsem s jejím otevřením až na rozpálenou londýnskou ulici. „Moc pěkný,“ zaradovala jsem se v duchu. V tašce jsem našla poukaz na nákup do obchodáku v hodnotě padesáti liber (takže letošní krocán je zaplacený), balíček cukroví, láhev jejich nového vánočního prosecca (s nóbl etiketou s cesmínou), svíčku s brusinkovou vůní a lak na nehty.

„Bezva,“ napadlo mě. „Aspoň si můžu opravit ten svůj rozmazanej lak!“

Dovolte mi, abych se vám teď trochu představila: jmenuju se Genie Havishamová. Teda vlastně Eugenia Havishamová. Už jste se dosmáli?

Super. To je v pohodě, tomu se smějí všichni. Ironie toho, že se svobodná žena kolem třicítky jmenuje slečna Havishamová, mi kupodivu není neznámá. Spojitost se svobodnou ženou obrostlou pavučinami už mě nějakou dobu provází.

Moje jméno nelze nemilovat. Zvláště když k „Havishamové“ přidáte ještě super někomu křestní jméno Eugenia, tak jednoduché na hláskování, když někomu diktujete e-mailovou adresu. Takže asi nikoho nepřekvapí, že mi všichni říkají Genie. Vlastně mám Genie docela ráda – když začnete jako Eugenia Havishamová, tak skončit jako Genie není zas tak špatné. Uznávám, že nebylo ideální, když Christina Aguilera poprvé vstoupila na hudební scénu se svým songem o džinovi v láhvi, ani když Disney uvedl do kin *Aladina*, ale obecně je pro mě Genie v pohodě.

Takže jsem stála uprostřed Londýna se sněhovou vločkou přilepenou na palci u nohy, pročítala jsem e-maily na iPhone a přemýšlela, jestli si mám mávnout na taxík a nechat si ho pak v práci proplatit, abych se nemusela táhnout metrem s obrovskou taškou plnou propagačních materiálů.

Takové bylo dnešní ráno. Teď jsem zpátky v kanceláři a upřímně doufám, že se o té akci budu schopná rozvyprávět natolik, abych proplula odpolední poradou o člancích do dalšího čísla.

Píšu pro lifestyleový internetový časopis. Pokud nevíte, co to je, představte si, že váš oblíbený exkluzivní časopis přejde na internetovou verzi a zaobírá se trochu novinkami ze světa celebrit, trochu ženskými tématy a navíc dává lidem prostor k tomu, aby vyjádřili to, čemu rozverně říkáme „svůj názor“.

Já mám na starosti lifestyle pro ženy, vztahy a podobné věci. Píšu například o nové aplikaci na seznamování nebo sdílím své názory na to, jestli Cameron Diaz neklesla moc hluboko, když si vybrala Benjiho Maddena, nebo jestli se svatbou nezpronevěřila trendu svobodné ženy, když roky omílala, že být svobodná je úžasné, a pak se vdala. Nebo rozebíráme, jestli by si Charlize Theronová měla vybírat muže vyšší, než je sama. (Moje odpověď: Měla. Se Seanem Pennem jí to moc dlouho nevydrželo, že? K zahzení nebyl ani následný příběh o tom, jak se v jejich vztahu proměnila „v ducha“ – prostě mu nezvedala telefon a zprávy ignorovala tak dlouho, dokud to nevyšumělo.)

Obecně svoji práci miluju. Ráda píšu o čemkoli, co ženy zaujme a pobídne k diskuzi. Psát pro internetový časopis znamená, že máte okamžitou zpětnou vazbu. Vypustíte příběh do světa a můžete rovnou sledovat, kdo ho čte, kdo kliká na odkazy, které do článku zařadíte, a kdo na té či oné stránce tráví jakou dobu. Je to úžasný pocit, když vidím, že lidé čtou, co jsem napsala (což lze sledovat díky analýze webu a neustálé aktualizaci komentářů). Také vím, kolik lidí přesně kliklo na můj článek a co na něj říkají. Baví mě, když tu ženskou diskuzi můžu trochu rozproudit. Sním o tom, že jednou povedu svůj vlastní internetový časopis. Chtěla bych psát o něčem trochu vážnějším, rozvířit debatu o rozdílu v platech mužů a žen nebo o tom, proč se u fotbalistek řeší, jak jsou krásné, a ne to, kolik daly gólů.

Abych byla upřímná, chtěla bych vést *tenhle* internetový časopis! Představte si tu vizitku: Genie Havishamová, šéfredaktorka, Coolhub. To by bylo něco! Jsem schopná nechat se touhle představou unášet celé dny a snít o tom, jaké bych prováděla změny a že bych najala opravdu dobré sloupkaře. Předcházela bych si autory, aby pro nás psali – hlavně ženy, které pracují v oborech jako výzkum rakoviny nebo jsou pokračovatelkami hnutí sufražetek.

Scénář „Kdybych Coolhub vedla já“ si v hlavě přehrávám minimálně jednou denně. Většinou po hovoru se ženou, která Coolhub vede doopravdy – Tabithou.

Letošní červenec je pro mě něco jako výročí. Přesně před dvěma lety jsem se stala single, vlastně hned po spuštění časopisu. Od té doby mám taky na www.coolhub.co.uk oficiálně na starosti všechno, co se týče tématu seznamování. Kdykoli se objevilo něco o randění, napsala jsem o tom. Nová internetová seznamka? Napsala jsem o ní. Nový odborník v oblasti? Udělala jsem s ním rozhovor. Až to došlo tak daleko, že jsem teď vlastně sama takový odborník. Jestli jste nezadaní, můžete si za mnou přijít pro radu: jak někoho potkat, co dělat na prvním rande, jak se chovat, když máte nového partnera, nebo si poslechnout pravidla o tom, kdo po rande píše jako první. Ironií osudu je, že tyhle „randicí rady“ dávám jako *nezadaná*.

Ne že bych nechtěla někoho potkat, ale jenom mezi námi (nikomu to, prosím, neříkejte, cítila bych se trapně), maličko se bojím. Dobře, *hodně* se bojím. Moje práce mi dává určitý status, za který se můžu schovat. Chodím na různé akce, setkávám se s odborníky na seznamování,

povídám si s nezadanými o jejich životních plánech, ale vzhledem k tomu, že mám psát o randění, je přece na místě, abych byla sama nezadaná. Vlastně to vypadá, že kvůli práci být nezadaná *musím*, ne?

Vyhýbat se opravdovému rande pro mě bylo za poslední dva roky jednodušší, než si myslíte. Představte si, že někdo uspořádá seznamovací kvízový večer. S nikým si tam nemusím vyměňovat telefonní číslo. Stačí, když čtenáře informuju o tom, jaké to bylo, aby se dozvěděli, že existuje nějaký seznamovací kvízový večer. Což v praxi znamená, že musím mluvit tak se dvěma, maximálně třemi lidmi. S organizátorem a jedním nebo dvěma, účastníky. A to mi stačí, abych sepsala článek. Krásně se vyhnu stresujícímu procesu samotného rande. Popravdě, nejsem nijak natěšená začít zase randit. Od té doby, co jsem se rozešla se svým Ex, jsem toho moc nepodnikla. Od té doby... no, od té doby jsem prostě neměla sílu ani chuť se do toho pustit. Proč bych se po večerech měla bavit s někým, o kom vím, že s ním chodit nechci? Úplná ztráta času.

Svoje články píšu každopádně pro ty, kteří se seznamovat *chtějí*. Pak jsou spokojeni jak samotní organizátoři akcí, tak i Tabitha (někdy).

Seznamování a pomoc lidem najít lásku svého života beru samozřejmě vážně – je to součást mojí práce, ale taky nejsem robot. Nebudu vám lhát, už nějakou dobu do toho nejdu srdcem. Kdo by do toho šel srdcem, když mu ho někdo roztřískal na tisíc kousků a pak se po nich prošel? Ten někdo (samozřejmě v okovaných botách) ty střepy drtil o podlahu, jen tak pro zábavu, až z nich zbyl úplný prach.

Tak v takovém stavu bylo moje srdce před dvěma lety. Pak jsem, obrazně řečeno, musela vzít obrovský smetáček a lopatku, namést kousíček ke kousíčku a najít nějaký způsob, jak je dát zase všechny dohromady.

Psala jsem tedy sice o seznamování, ale pravděpodobnost, že bych do svého života pustila dalšího muže, abych si tím případně prošla znovu, byla asi tak velká, jako že Taylor Swift bude zpívat o vraždění koťátek.

Ale na dnešní poradě o článcích do dalšího čísla se všechno změnilo.

1. července, 14:00

Hned jak jsem se vrátila do kanceláře, zamířila jsem ke svému stolu. Pořádek na stole rovná se pořádek v hlavě – no, řekněme, že mám v hlavě pěkný bordel, a se stolem je to obdobné. Je to jeden z těch stolů, „na který mi spadla bomba, ale vím, kde co mám“.

Brožury z dnešní akce jsem vyndala na hromadu jiných brožur z jiných akcí Vánoc v červenci, které ležely na stohu papírů (přísahám, že v tom mám systém), a otevřela jsem si krabičku se sushi.

„Hoj“ prohodila usmívající se tvářička dívky s havraními vlasy vedle mě.

„Ahoj Willow,“ odpověděla jsem a její úsměv mě okamžitě nakazil.

Zvedla hlavu a s plnou pusou zahuhlala: „Přišly nám nové brambůrky s nižším obsahem tuku,“ a výmluvně u toho pokrčila rameny.

Willow má na starosti sloupky o jídle a sama o sobě říká, že je v předdietním období. Je živoucím důkazem toho, že když dítě nějak pojmenujete, předurčíte ho k přesnému opaku. Willowy znamená štíhlý jako proutek a to naše Willowinka rozhodně není. Ona vždycky „co nevidět zhubne pět kilo“ a „od zítra drží dietu“. Říká totiž, že dietu přece člověk nemůže začít držet jen tak zničehonic. Stejně jako by nešel rovnou běhat maraton. Na držení diety se člověk musí mentálně a fyzicky připravit, což dle Willow zahrnuje ono předdietní období. Jediný háček je v tom, že ona je v tomhle období natrvalo. Willow miluje jídlo a má božsky ladné křivky. Je to taková Kim Kardashian našeho Coolhubu. Držet dietu očividně nechce, v jídle si libuje, a aby jí velikost oblečení nějak neznervózňovala, jednoduše z něj odstřihává cedulky. („Já diktuju, jaké si vezmu oblečení, jeho velikost mi diktovat nebude!“)

Willow je takový „krmič naší kanceláře“, denně dostává hromady jídla: čokolády, sladkosti, koláčky... Většinu večerů tráví na slavnostním otevření nových podniků ochutnáváním novinek, jako je humří hot dog nebo slantinové martini. Párkrát se jí stalo, že jí nějaká společnost zabývající se zdravým životním stylem nabídla, aby vyzkoušela různé diety nebo cvičení, ale vždycky je nekompromisně odmítla. „Myslím, že není dobré přecházet tak najednou na nějaký režim. Potřebuju se jen trochu hlídat a nejíst tolik svačinek, a ne držet džusový půst!“

A dodala: „A navíc by se mi mohl zmenšit zadek, dovedete si to představit?“ Což jen dokazuje, že má svoje tělo opravdu ráda a na předdietní období se jen vymlouvá.

Do džusového půstu se pustila jenom jednou. Vzpomínám si, jak jsem přišla ráno do kanceláře a ona tam usrkávala něco zeleného a hrudkovitého a se slzami na krajíčku koukala na stůl na krabici se slanými muffiny.

„To je snídaňová novinka,“ popotáhla a odvrátila zrak ke svému džusu. „Muffiny z lívancového těsta s kousky slaniny a speciální rajčatovo-sýrovou omáčkou k tomu.“ Popravdě mě ta kombinace trochu děsila, ale Willow vypadala zdrceně. Snad stačí dodat, že její džusování nemělo dlouhého trvání.

Willow taky vždycky chodí perfektně oblečená a je mistrem v nákupech po internetu, takže žádné zkoušení v kabině. Zatímco já zůstávám věrná kamenným obchodům pro každého, kde mi padne velikost 40 nebo M s mírnou rezervou, Willow zná stránky, kde najde věci, které jí padnou jako ulité, a je věrná zase jim.

„Nejsem tak bohatá, abych si kupovala levný věci,“ usměje se vždycky potutelně, než klikne na „přidat do košíku“ u nové kolekce oblečení z *net-a-porter* nebo *ASOS*. A funguje to – vždycky vypadá senzačně. To, co nosí, skvěle podtrhuje její křivky a jsou to kousky, za které by kdysi fotomodelka Katie Price dala tisíce liber.

Já, na druhé straně, vedu soustavnou válku proti chlebu a těstu obecně a musím uznat, že většinou vyhrávám. Nekoupím si na sebe nic jiného než velikost 40. A nemyslím tím 40 u Marks & Spencer, o které všichni víme, že je spíš jako 42 v H&M. No dobře, jím sendviče, pečivo a kebab. Jsem taky jenom člověk. Ale chodím do posilovny, na aerobik a spinning a taky na jógu, když jsem po opici a chci se jen protáhnout. Takže to pečivo vypotím dřív, než se začne ukládat. Genie vs. pečivo: 1:0. A tak to musí zůstat. Protože nechci být nezadaná a tlustá. Jedno, nebo druhé je v pohodě. Ale nemůžu přece dopustit, aby mě vyfotili na akci pro nezadané, jak korzuju jako Carrie Bradshawová z *Coolhubu*, a lidi si pak řekli: „No, není se co divit, že je už dva roky sama, když svůj smutek očividně zajídá!“

Jediná výhoda mého zlomeného srdce byla, že půl roku po tom, co můj Ex odtáhl do háje ve svých okovaných botách, živilo mě prosecco a bičovaly nervy. Shodila jsem tenkrát skoro deset kilo, což

mi dost prospělo. Takže je už za žádnou cenu NEpříberu, rozumíte? NEPŘIBERU.

Od protějšího stolu na mě vykouklo opálené čelo. „Za deset minut máme mít poradů,“ řekla Rio. Rio je naše další kolegyně, má na starosti sekci Doma a venku, neboli vše, co se týká cestování, kratších výletů, ale také interiéru. Zatímco já proklínám přezdívkou slečna Havishamová a Willow už se tak nějak smířila s tím, že není štíhlá jako proutek, Rio bude navždycky oplakávat den, kdy se porodním sálem nesl song *Rio* hudební skupiny Duran Duran.

Coolhub se dělí na několik dalších sekcí, aby se plně pokryla naše náplň práce: láska, životní styl, jídlo, cestování a celebrity. Žánry se samozřejmě navzájem prostupují. Když jsou například Brad a Angelina v Londýně a jdou do určité restaurace, vyšleme tam Willow, aby ochutnala jejich menu a napsala o něm. Rio píše recenze všech skvělých a nových ubytovacích zařízení a taky články typu: „Zapomeňte na sovy! Na polštářích teď letí kachny!“ A tak jako se Willow hromadí na stole slané muffiny, je Rio zavalená prospekty o interiéru, polštářky, vonnými svíčkami nebo třeba kanárkově žlutými brýlemi Ray-Ban, které dostala, aby propagovala nový rezort, ideální, když chcete na chvíli zmizet do Karibiku.

Navíc platí, že v internetovém časopise musíte psát o celebritách, aby lidé klikali na vaše články. Postranní sloupek hanby na stránkách *Mail Online* to jen potvrzuje, nebo ne? Takže si celebrity prostě rozdělujeme podle toho, čeho se článek týká. Když je třeba Jennifer Lawrence v Londýně na premiéře svého nového filmu, snažím se s ní udělat rozhovor nebo vezmu ohlasy kritiků a aplikuju je na téma vztahů. Kdyby se jednalo o Gwyneth Paltrow, pak by to měla na starosti Willow, protože Gwyneth nemluví o ničem jiném než o mungo výhoncích a ovocných smoothies. A Rio by napsala klasický článek: „Jak se nenechat vyhodit z letadla jako Kate Moss“ nebo recenzi o tureckém rezortu, kde byla Kate na očištné kúře *předtím*, než ji vyhodili z letadla.

Takže to jsme my, malý, ale perfektně poskládaný tým písíci pro Coolhub.

A na závěr samozřejmě to „nejlepší“, Tabitha. Šéfredaktorka Coolhubu. Stejně jako podlá Kirstie Allsoppová chce vždycky zazářit ve skvostných modelech od Boden, Phase Eight nebo Jigsaw. Většinou se snaží vyvolat dojem matky dvou dětí ze střední třídy a předvádí luxusní zavinovací šaty. Ale na rozdíl od kypré Kirstie Allsoppové nemá tyhle

šaty čím vyplnit. Visí jí z ramen jako staré závěsy na vybledlé dřevěné garnýži.

Práce šéfredaktorky internetového časopisu jí jde stejně dobře jako mně hledání přítele. Jedna věc je, že to říkám, druhá, že to tak opravdu vypadá. Někdy mám pocit, že ani nejde o to, že by na tu práci neměla, jako spíš o to, že ji nechce dělat.

Tabitha dřív pracovala pro celostátní noviny a je ze staré školy. Dokáže vést rozhovor tak, že přiměje ženu středního věku, která je v domácnosti, aby na sebe prozradila, že kdyby si mohla vybrat, tak už by třetí dítě neměla, protože jí to zničilo podvozek a manžel jí utekl s chůvou. Často si říkám, že to, že Tabitha dokáže matky středního věku motivovat, aby otevřeně mluvily o věcech typu „Můj manžel vydělává sto tisíc liber ročně a já nemám na nové boty“, souvisí s tím, že je sama, prakticky vzato, jednou z nich. Tak proč sakra dělá šéfredaktorku? Ve své bývalé práci upadla tak trochu v nemilost a není snad třeba nijak dál rozvádět rovnici: manžel, majitel novinářského impéria + žena, která upadla v nemilost = žena, která dostane práci v manželově novém internetovém časopise. Osobně si myslím, že jí tu práci dal, aby ji někam uklidil. Podle toho, co se ke mně doneslo, seděla Tabitha doma na zadku, krátila si dlouhou chvíli online nakupováním na *The White Company* a *Joules* a pomalu vedla manžela k bankrotu. Když k tomu přičtete ještě školné jejich dětí, je jasné, že pro něj bylo jednodušší a levnější ji zaměstnat a dávat jí plat, než ji nechat, aby ho zruinovala nakupováním nóbl hadříků.

Já jsem v týmu Coolhubu od samého začátku. Tabitha se přidala později, aby na všechno dohlédla, ale když jsme začínali, u kormidla byl její manžel Richard, majitel společnosti Coolmedia, pod kterou spadá Coolhub – ten je prvním časopisem pod touhle značkou. Coolhub je něco jako váš oblíbený časopis, který si nemusíte jít každé úterý koupit ke stánku, protože je online a denně ho aktualizujeme.

Rok po tom, co jsme vstoupili na trh, od nás ale Richard odešel, aby rozjel Coolbloke, obdobu našeho časopisu pro muže. A nás předal do Tabithiných „schopných“ rukou, čímž ji chtěl očividně dostat z domu a daleko od svých kreditních karet.

Když se Coolhub spustil, byla jsem v euforii z toho, že jsem součástí něčeho nového a zajímavého – seznamování zrovna procházelo jakousi revolucí a já byla jedním z jeho průkopníků. A navíc jsem se učila rovnou od Richarda, což bylo k nezaplacení. S online časáky měl deseti-

letou praxi, než se rozhodl založit vlastní, a v oboru měl jméno, takže pro nás s holkama byla neskutečná čest, že nás do práce v internetovém časopise zasvětil právě on. Nedovedla jsem si představit lepší začátky. Vzhlížela jsem k němu tak, až jsem říkala: „Jednou ze mě bude Richard v ženském podání.“

Byla to dobrá práce a Richard byl naštěstí menší než já a už plešatěl, takže jsem ani neměla nutkání ho svést a mohla se plně soustředit na svou profesní dráhu.

Ještě než jsme časopis spustili a opečovávali ho, jako by byl naše dítě, přišla mi představa, že budu psát o randění jako Carrie Bradshawová, naprosto nevídaná. Platí mi za to, že píšu! Několikrát denně jsem se musela štípnout, abych tomu uvěřila.

A témat na psaní byla hromada. V Británii se právě rozjížděl Tinder a lidi se začínali seznamovat úplně novým způsobem. A tak se ze mě stala korespondentka v oblasti seznamování. Dokonce to mám i na vizitce. Genie Havishamová, Coolhub – autorka článků a korespondentka v oblasti seznamování.

„Autorka článků“ se vztahuje k další části mojí práce, kde píšu o čemkoli, co se schová pod nálepku „životní styl“. Když vyjde nová kniha o tom, jak vést šťastný a úspěšný život, udělám rozhovor s autorem. Když ve světě frčí nový typ cvičení, jako když začínal spinning, pošlou mě, abych ho vyzkoušela a napsala o něm, a když se na něj dá i nějaká celebrita, tím líp. Píšu o všem, co by mohlo ženy zajímat, a dělám to strašně ráda. Sice je to většinou jenom o cvičení a seznamování, ale občas se objeví rozhovor s někým dle mého názoru důležitým, jako s členkou parlamentu nebo šéfkuchařkou, která se snaží rozjet svou vlastní charitativní organizaci zajišťující jídlo lidem v rozvojových zemích. Toužím takových článků psát víc a obohatit jimi Coolhub.

Mám pocit, že když mi pan Někdo zlomil srdce, začal můj profesní gen pracovat na plné obrátky. Srdce mi ztvrdlo na kámen, a já si řekla, že když mi není přáno štěstí v lásce, bude ze mě aspoň kariéristka. Kariéru totiž dokážu udržet pod kontrolou a nemůže mě pustit k vodě, pokud teda něco nezvorám. Dávalo mi to pocit bezpečí, protože jsem věděla, že když budu pracovat dost tvrdě, přinese mi to ovoce. Takže jsem se zakousla do práce a dosud se nepustila.

Ale dost už o minulosti. Teď je čas na naši první červencovou pracovní poradou!

Všechny jsme se sešly v zasedačce a Tabitha se rozvalila na sytě růžovém gauči s červenými pruhy na jednom konci místnosti, zatímco my jsme popadaly do sedacích pytlů kolem ní. Proto vždycky nosím legíny nebo hodně silné punčochy, protože do tohohle pytle prostě nejde zapadnout tak, abyste neukázala kalhotky. A tanga logicky nepřicházejí v úvahu vůbec. Zkuste si vzít tanga pod slabé legíny a pak zapadnout do sedacího pytle – všechny určitě oslníte, až na ně vykouknou vaše půlky. Já osobně teda tanga jednoznačně považuju za satanovo spodní prádlo – máte holý zadek a žádný prostor na intimky, takže abyste se pořád strachovala, jestli nepropouštějí nepříjemný odér z vašich intimních partií, když lítáte mezi akcemi pro novináře, večírky a seznamovací večery.

Dneska ráno jsem ale tak pospíchala na Vánoce v červenci, že jsem neměla čas hledat černé kalhotky. Takže jsem šla na poradu s vědomím, že a) Tabitha je očividně na válečné stezce (soudě minimálně podle blesků, které jí šlehaly z očí), b) mám na sobě svítivě růžové kalhotky a c) prodírala jsem se vánočními řetězy tak usilovně, že mám na legínách s největší pravděpodobností díru.

Když jsme se usadily, prohlížela jsem si naše motto: „Čtěte Coolhub a dotkněte se hvězd“ vyvedené krásným kaligrafickým písmem na jedné ze zdí zasedačky. Vedlejší čistě bílá zeď byla připravená a čekala na nás – přes celou zeď totiž máme bílou tabuli.

Na stolečku vedle ležela hromada barevných fixů. Na každé poradě nás šéfová pobízí, abychom šly k tabuli a napsaly na ni svoje nápady nebo nakreslily, jak by měly vypadat naše stránky, kam bychom daly fotky a ilustrace a tak dál. Je to geniální nápad, když se kvůli tomu ovšem nemusíte soukat ze sedacího pytle v růžových kalhotkách a děravých legínách.

Civěla jsem na svoje (ještě téměř nedotčené) krásně nalakované nehty na nohou a modlila se, abych nešla na řadu první. Naštěstí (a díkybohu) jsem zapracovala na posilování břicha, abych mohla vstávat a sedat si bez nadměrného funění a hekání. Láhev perlivé vody San Pelegrino (Jeden odborník na seznamování mi jednou vysvětloval, že na nezadané ženy působí jako šanta kočičí na kočky. Radil tak všem mužům, aby ji objednávali v restauraci a měli zásoby i u sebe v lednici pro případ, že by s nimi šla žena domů a měla žízeň.) stála na zemi vedle mě a já ji hypnotizovala v naději, že mě Tabitha osloví jako prostřední. Když jdete na řadu první, padne na vás úvodní rozlícenost. A zkuste si jít poslední –

je na vás závěrečná myšlenka a ještě většinou jako výzvu vyfasujete napsání nějakého trapného a nesmyslného článku.

Tabitha spráskla ruce a očima přelétla celou místnost.

„Táááákže,“ pronesl Kim Čong-un v sukni a s úcesem á la Margaret Thatcherová. V téhle zasedačce už jsme si na její mini diktaturu zvykli. Vtom se v bazénku s balónky v rohu místnosti něco pohnulo... Napadlo mě, že se tam zapomněl někdo z předchozí porady, ale pak to ustalo. Tenhle bazének tu máme na odreagování odjakživa – očekávalo se, že v něm budeme poskakovat, uvolníme se, přijdeme na skvělé nápady a zbavíme se stresu –, nicméně tam stojí nedotčený. Stále ještě pod vlivem vánoční nálady jsem si pomyslela, že se tam ukrývá „duch autorů minulých“.

„Rio,“ vyvolala Tabitha kolegyni a ukázala na ni prstem.

Rio byla, jako vždycky, perfektně připravená. „Co se týče cestování, populární zámky na Loiře nahradí Mendoza v Argentině – znám tam jednoho gauča, co mi o tom něco sepíše. A co se týče domácnosti, jedna hvězda se dneska ráno v rádiu zmínila o tom, že miluje leopardí vzor, takže navrhuju slideshow s doplňky do domácnosti s leopardím vzorem.“

„Dobrý,“ pochválila ji Tabitha.

„Naše silná Willow,“ namířila prst na další z nás.

Auvajs, tohle její dvojsmyslné pojmenování naší milované, kypré Willow. Řekla bych, že jí ty plné a vlnité křivky á la Nigella Lawsonová prostě závidí. Willow má dost bujné poprsí a ví, kde sehnat správnou podprsenku a oblečení, aby ho ukázala v tom nejlepší světlo. Zatímco Tabitha je nasupená vychrtllice s hrudníkem jako žehlicí prkno a plochým zadkem. Vsadila bych svoje boty na to, že sleduje Victorii Beckham a touží po tom být hubená a elegantní matka malé sladké holčičky. Místo toho je hubená, neelegantní matka tří malých, upatlaných a špinavých raubířů.

„Dneska se v Soho otevírá nový podnik, do všeho dávají čokoládu,“ začala Willow.

„COŽE?“ přerušila ji Tabitha. „Do všeho?“

„Ano, od nápojů přes předkrmy a hlavní chody až po dezerty...“ pokračovala Willow. „Jmenuje se to...“ štrachala v papírech a hledala tiskovou zprávu. „Cocoa-motion.“

Snažily jsme se zadržet smích. Byl to skvělý název, to jsme uznaly všechny. Jsme radostí bez sebe, když Tabitha vidí, že jsme všechny za jedno. To jí nicméně nebrání, aby se chovala jako naprostá kráva.

„Fajn, tak tam hlavně nech nějakou čokoládu i pro ostatní zákazníky!“ pronesla zlomyslně. „Ještě něco?“

„Mám kanapkové menu ze svatby jedny celebrity z minulého víkendu. Kamarádka mojí kamarádky tam byla, tak mě napadlo, že bychom mohli porovnat svatební menu celebrit.“

Super! Klasický scénář porovnávání na určité téma. „Dobrá práce, Willow,“ pomyslela jsem si.

A pak jsem přišla na řadu já. Panebože, jsem poslední. A to jsem měla pocit, že to tentokrát šlo docela hladce. Naše porady nikdy neprobíhaly takhle hladce.

„Dneska jsem byla na dalších dvou akcích Vánoce v červenci,“ začala jsem. Ale co se týče nápadů na články, moc dobře připravená jsem nebyla. Doufala jsem, že když budu mluvit o těch předváděčkách, nějak mi to projde, ale ty dvě potvory měly tak skvělé nápady, že jsem se teď cítila dost trapně.

„Proboha, je červenec! Proč tu pořád omíláš Vánoce?“ vyštěkla na mě Tabitha.

„Noo... protože je teď prostě období Vánoc v červenci?“ Samozřejmě jsem riskovala, že jí ten můj sarkasmus dojde. Moc dobře *věděla*, jak se věci mají. Já jsem jenom konstatovala fakta. Bylo mi jasné, že o obsahu se budeme bavit později, chtěla jsem jen ukázat, že a) jsem byla na nějakých akcích a b) dávám pozor.

„Přestaň se vyhýbat tomu, že jsi nezadaná. Co je nového na poli seznamování, naše drahá korespondentko?“ rýpla si do mě.

„No... v pátek jdu na další rychlorande,“ získávala jsem čas. „A potom...“

„A POTOM? A potom, a potom, a potom...“ napodobovala mě.

Měla jsem co dělat, abych se jí nezeptala, kdy měla naposledy sex nebo co ji vede k názoru, že je kompetentní odbornice na oblast milostných vztahů. Ale radši jsem byla zticha a snažila se tvářit neutrálně. Ať už má na jazyku cokoli, řekne to bez ohledu na to, jestli zdůrazním její jedovatost vedlejšími poznámkami, nebo ne.

„Takže,“ přejela místnost pohledem, aby se ujistila, že ji všechny posloucháme. „Takže se podíváme, co tu máme, Genie Havishamová. Slečno Havishamová! Ha!“ Jako vážně? Teď tady bude vytahovat vtípky na moje jméno? „Korespondentka v oblasti seznamování... která obráží jedno rande za druhým, ale chlapa si ještě nenašla. No, já už mám

plný zuby tý tvý takzvaný korespondentky v oblasti seznamování. Když máš k Vánocům tak kladný vztah, tak je ber jako deadline.“

Tabitha vyskočila z gauče, popadla fixu a napsala na tabuli: HLEDÁM CHLAPA DO VÁNOC.

„Tohle je od příštího týdne tvůj nový sloupek. A termín je daný, mladá dámo!“ řekla razantně. Přísahám, že jsem na její tváři viděla úsměv Heatha Ledgera, který měl, když jako joker v *Batmanovi* vyhodil do vzduchu nemocnici.

Podala mi červenou fixu. „Piš si,“ přikázala. „Pravidla Hledám chlapa do Vánoc.“ Tak jsem psala, co mi diktovala:

- 1) Genie napíše alespoň jeden příspěvek týdně, se všemi příjemnými i nepříjemnými detaily ze svých seznamovacích akcí a rande.
- 2) Půjde na každou akci a na každé rande, na které ji pozvou, bez výjimek. Ať už si někdo řekne o její číslo v baru nebo ji pozve na rande přes Twitter.
- 3) Pokud si Genie do Vánoc nenajde přítele, může se s psaním „oduševnělých článků“ rozloučit.

Ano, opravdu mě donutila napsat „oduševnělých článků“. Mrcha jedna povýšenecká. Byla jsem zticha a ze všech sil se snažila neřvat vzteky (a nebudu vám lhát, taky trochu strachy). „Eugenie,“ zastavila mě na cestě ke dveřím. *Mrcha*. Čas od času mi tak říká, ale všichni vědí, že v naší kanceláři je tohle slovo zakázané, protože si pak připadám jako bláznivá vynálezkyň z viktoriánské doby. „Ty růžový kalhotky ti nosí štěstí?“

Se škodolibým úšklebkem ukazovala na můj zadek. „Myslím, že ty legíny už mají to nejlepší za sebou, zlato. Měla by sis koupit nový, abys oslnila všechny chlapy, se kterými se seznámíš!“

Pohrávala si s náhrdelníkem z velkých korálů, který jí visel na vyčtrtlém krčku. „Mám *nadějně vyhlídky*,“ zachechtala se.

Jasně, hahaha, jsem mrtvá smíchy, dokonce se bojím, abych se smíchy nepočurala, říkala jsem si.

Ale pak Tabitha trochu vážněji dodala: „Do Vánoc si najdi přítele, nebo...!“

Nebo co?! Chtěla jsem jí skočit do řeči, ale nebylo třeba, evidentně to hodlala dokončit sama.

„A když říkám ‚nebo‘, myslím to vážně!“

„Prosím?“ Zmohla jsem se konečně na slovo.

„Už dva roky píšeš o seznamování. Potřebujeme z tebe dostat trochu víc, Genie Havishamová. Nejsem si jistá, jestli budeme s články o seznamování pokračovat, a o čem bys pak psala?“

Co třeba mnohem zajímavější články na témata relevantní pro ženy jako já, které *chci* psát, ale nemůžu, protože mě pořád nutíš potit ze sebe něco o seznamování? Takhle jsem jí to chtěla vpálit. Ale neudělala jsem to, protože jsem se s ní nechtěla hádat. Diskuze s ní tu nebyly ve zvyku a už před chvílí jsem dost zarískovala tím „prosím“.

Zahnala mě do kouta. Články o seznamování se totiž staly automaticky „mými“ na úkor jiných článků, které jsem chtěla psát. Dělala jsem to, co se ode mě očekávalo, protože jsem si říkala, že Coolhub se bude skvěle vyjímat v mém životopise.

Jestli jsem se dívala po něčem jiném? Ano, samozřejmě. Celou dobu jsem se poohlížela po něčem jiném, ale strašně mě bavilo pracovat s Rio a Willow. Pořád jsem si říkala, že kdyby Tabitha odešla, nebo se něco změnilo, změnila by se i moje role tady. Mohla bych se vykašlat na psaní o seznamování a věnovat se článkům o vztazích trochu víc do hloubky.

Takže jestli tomu rozumím správně, musím si najít chlapa, nebo mám padáka? Má na to vůbec právo?

Tabitha se zvedla a zřejmě mi četla myšlenky.

„Ano, mám na to právo. Je na čase, aby sis našla chlapa, nebo se může stát, že už tu pro tebe nebude místo!“

Tím svůj proslov zakončila a vyplula z místnosti. My tři jsme zůstaly zavrtané v sedacích pytlích a tupě jsme zíraly na tabuli.

„Ty jo,“ prolomila ticho Willow. „Ona je pošahaná! Jako ještě pošahanější než normálně!“

„Vážně to všechno řekla?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že ti vyhrožovala,“ přispěla do debaty Rio. „Chceš, abych zavolala na HR?“

„Ne, teda zatím ne,“ namítla jsem. „Nech mě to promyslet.“

A promyslet jsme to mohly jenom na jednom místě – v našem baru.

Už bylo skoro pět, takže stačilo vydržet ještě půl hodiny a potom vystřelit ze dveří rovnou za láhví prosecca.

1. července, 17:53

Naproti přes ulici v našem „domácím“ baru jsem dala na stůl láhev prosecca v kyblíku s ledem a něco k zakousnutí, připravila tři skleničky a uvelebila se na starém ošoupaném koženém gauči.

Rio nám nalila a Willow otevřela pytlík kešu oříšků.

„Tak jak to chceš udělat? Můžeme někomu zaplatit?“ začala uvažovat.

„Možná?“ řekla jsem s nadějí.

„Nebo bys mohla přejít na druhou stranu,“ navrhla Rio, přehodila si husté blondaté vlasy ze strany na stranu a našpulila na mě rty.

„Rio, jsi nádherná, ale nejsi můj typ...“ odpověděla jsem s úsměvem.

(„Ne každá lesba musí vypadat jako babochlap,“ říkává chlapům, kteří s ní flirtují a pak jsou naštvaní, protože Rio je opravdu překrásná a nezapadá do jejich směšné představy o lesbičkách.)

Rio s lišáckým pohledem pozvedla sklenku. „Připítek na... Genie a jejího Chlapa do Vánoc!“

„Na Chlapa do Vánoc!“ zařvaly jsme jednohlasně a celý bar se na nás podíval jako na úplné blázný.

„Co když nikoho nepotkáš? Myslíš, že z nebes sestoupí čtyři jezdcí apokalypsy?“ zeptala se Willow. „Nemůže tě vyhodit za to, že sis nenašla chlapa!“

„To spíš z nebes sestoupí čtyři ženy s šátkem na hlavě a pojedou na výstavních ponících,“ odpověděla jsem. „A budou zvěstovat konec mé kariéry a dobrý pověsti.“

„Takže se teda zkusíš s někým seznámit?“ zeptala se Willow.

„Asi jo. Mám na telefonu profil na Tinderu, ale už jsem nehrála celou věčnost.“

Tinder vám nabízí různé adepty, a když se propojíte s tím, kdo se vám líbí, napíše vám to „poslat zprávu“ nebo „hrát dál“ – to jsem si nevymyslela. Není divu, že mě to trochu nudilo. To vývojáři aplikací považují seznamování za pouhou hru? Prostě jenom přejedete prstem po displeji a „hrajete dál“.

Pak vám chodí buď naprosto stupidní, nebo nechutně oplzlé zprávy. Nevěříte mi? S nočními můrami Tinderu se seznámíte, když

si vygooglujete *Tinder Nightmares* a najdete si instagramový účet, kam lidi vkládají ty nejhorší zprávy, které dostali. Je to strašná sranda, rozhodně větší než samotný Tinder. A další skvělá stránka, o které jsem nedávno psala, je *ByeFelipe*, kam lidi nahrávají bizarní zprávy z rozchodů.

„Víte, že mi ještě nikdy nepřišla vilfie?“ prohodila jsem.

„Vilfie?!“ zopakovala po mně nechápavě Rio.

„Selfie toho jejich Vilíka!“ vysvětlila jsem a Rio na mě málem vyprskla prosecco. „Taky ti chodívají takovýhle fotky, teda až na ty pinďoury?“ zeptala jsem se. „Jak by se tomu říkalo u ženských? Vaginfie? Pičfie?“

Všechny jsme najednou vyprskly smíchy.

„To se nemůže stát, protože ženský jsou při seznamování a sexu o dost *normálnější* než chlapi!“ vysvětlila vítězoslavně Rio.

„Ale pojďme to zkusit, mrkneme se teda na tvůj Tinder!“

Podala jsem jí svůj mobil. Otevřela si aplikaci a položila telefon na stůl mezi nás. Začala jsem přejíždět prstem doleva. „Ne, ne, ne, NE!“ řekla jsem pokaždé, když jsem poslala dalšího chlapa k šípku.

„Tlustej, divnej, plešatej,“ posunem doleva jsem odstranila další tři adepty.

„Jak víš, že je plešatej?!“

„Ty s čepicí jsou vždycky plešatý! A dále je dělíme na podkategorie! Golfová čepice – plešatý a nudný. Beranice – plešatý a chladný. Kulich – plešatý a švorc. A ty s cyklistickou helmou jsou nejspíš plešatý a nohy mají hladší než vy, což je blbý tak jako tak.“

„A proč taková averze vůči plešounům?“

„Prostě mám pocit, že jim něco chybí. Kdysi jsem se na dovolený s jedním líbala, a kdybyste viděly, jak ta jeho lebka odrážela měsíční svit... Jako když si v *Přátelích* Rossova přítelkyně oholila hlavu.“

Podívaly jsme se na Rio. „Vidíš, další věc, která ti nemusí dělat starosti!“

„Proč máte pocit, že lesby mají všechno jednodušší?“ smála se. „Takže chlap do Vánoc? Ty jsi tak vybíravá, že budeš ráda, když ho najdeš pod stromečkem na Vánoce roku 2025! I když Tabitha vlastně neřekla, který Vánoce má na mysli, co?!“

„Jak se OPOVAŽUJEŠ!“ S úsměvem jsem poslala doleva dalšího chlapa a pro větší efekt jsem dodala: „Nechodím s chlapama, co mají

profilovku se zfetovaným tygrem! Ani s chlapama, co sami sebe prodávají jako ‚auto z bazaru‘ a píšou o sobě ‚po jedné majitelce, málo najeto‘... a přitom myslí vojetu.“

Nicméně je pravda, že jisté otázky jsem se vyhýbala a vždycky ji odbyla nějakým vtípkem. Takže, přestože mě to neuvěřitelně sžíralo, musela jsem uznat, že Tabitha má pravdu, což jsme tak nějak věděly všechny. Jsem korespondentka v oblasti seznamování. Píšu o seznamování, seznamovacích akcích, dělám rozhovory s odborníky, takzvanými guru, zkouším nové způsoby seznamování..., a přesto přese všechno jsem normální rande neměla ani nepamatuju.

Vtom mi Willow připomněla to moje poslední, vlastně ho připomněla nám všem. „Haha, pamatuješ si na svoje poslední rande? Ani se nevidím, žes to vzdala!“

„Jo, pamatuju...“ hlesla jsem s hlavou v dlaních.

Byl to bohatý a dost sexy bankéř, kterého jsem potkala na jednom večírku, kam jsme šly s Willow pracovně. Jednalo se o otevření nového podniku v Shoreditch, kde se konala rychlá večeře a všechno se podávalo na podnose jako v letadle. „Mohl bych vás někdy pozvat na pořádnou večeři?“ zeptal se.

„Samozřejmě že můžete,“ řekla jsem mu, protože vypadal božsky.

Problém byl v tom, že sice vypadal božsky, ale brzy se ukázalo, že spíš dává přednost *Fifty Shades of Gay* než *Grey*.

Když jsme se sešli, řekla jsem si: „Ty jo, pěkná košile!“ Dobře nažehlená, což mě na úvod dost šokovalo, protože jsem ze zkušenosti věděla, že heterosexuálové nosí prostě nějaké tričko, třeba od *Superdry*, nebo něco takového. Ale tenhle chlápek měl dokonale nažehlenou košili, perfektně padnoucí rifle a voněl jako oddělení pánských vůní Marc Jacobs v obchodním domě Selfridges.

Objednal mi opravdu luxusní koktejl. „Rozhodně víš, jak udělat dojem!“ usmála jsem se.

„Snažím se,“ odpověděl.

Povídalo se s ním až neskutečně dobře. Měl rád osmdesátky jako já. A taky miloval nákupy. „Neznám lepší program než strávit odpoledne nakupováním na Oxford Street a pak si dát koktejl!“ usmál se na mě. „Byl jsem tam na nákupech nedávno. Potřeboval jsem nový oblek na sestřinu svatbu.“

„A sehnal jsi ho?“

„Ano, Reiss,“ odpověděl. „Můj ex... chci říct, jeden kamarád tam pracoval, takže mám slevu.“

Můj ex. Byla jsem si jistá, že to řekl. A navíc, kamarádí se svým ex? Heterosexuálové se svými ex zrovna moc nekamarádí... ale on přece nemůže být... nebo jo?

„Neřekl jsi právě *můj* ex?“ zeptala jsem se.

„Sakra,“ vyklouzlo mu. „Promiň.“

„Přišlo mi, že jsi na heterosexuála nějak velkej elegán!“ vyhrkla jsem. „Takže co děláš na rande se mnou?“

Ukázalo se, že chtěl, abych mu dělala přítelkyni na sestřině svatbě! To byl poslední hřebíček do rakve, do které jsem už dávno naházela marné snahy o seznámení. Už jsem vyzkoušela všechno a rozhodla se to s chlapama definitivně vzdát.

Řekla jsem si, že od téhle chvíle, když budu mít náladu, na rande půjdu, ale trávit večer v restauraci s člověkem, kterému svůj čas věnovat nechci, teda nebudu. Takže díky mému seznamovacímu „průzkumu“ jsem dospěla k velkolepému závěru, že to stojí všechno za hovno.

Zprvė do toho akorát sypete prachy. Internetové seznamky vás sice lákají, abyste si je „vyzkoušeli zdarma“, ale abyste si mohli přečíst zprávy nebo na ně odpovědět, musíte se zaregistrovat. Cena samozřejmě závisí na délce registrace. Čím delší, tím levnější. Upište se jim na rok a máte to, řekněme, za patnáct liber měsíčně. Ale když chcete vyzkoušet jenom měsíc, už je to za třicet.

Zásadní chyba samozřejmě je, že si řeknete: „Vezmu si to na rok, vyjde mě to levněji!“, a až pak si uvědomíte, že jste se vlastně upsali k tomu být nezadaní celých dvanáct dlouhých měsíců.

A pokaždé když si pak domluvíte rande, zaplaví vás vlna emocí, které vás jen rozhodí, nejdřív emocionálně a pak finančně.

Ze začátku si přes danou aplikaci píšete, vtipné zprávy vám dávají naději, že zrovna tenhle by mohl být konečně trochu jiný. Pak se odvážíte dát mu číslo, protože jste si domluvili schůzku. Když přemýšlíte, co na sebe, dojde vám, že nic nemáte, a musíte jít nakupovat. A potom přijde samotné rande. Začnete skleničkou, pokračujete večeří. Večeře většinou znamená další peníze. A pak přijde závěrečný tanec kolem placení, máváte na sebe platebními kartami a vy si v duchu říkáte: „Ano. Chci, abys to začal, protože jsi blbej (případně menší, než jsi tvrdil)

a evidentně na to máš.“ Ale jako žena dnešního tisíciletí moc dobře víte, že se sluší, abyste si zaplatila svoji půlku.

Cestou domů vám do hlavy stoupá levné víno a vy začínáte propadat sebelítosti, takže se zaregistrujete na další seznamku v naději, že tahle bude lepší, a cenu celého tohoto debaklu ještě znásobíte.

Že jsem cynická? Jenom někdy. Ale dost mi ublížili, takže když to šlo, sváděla jsem vinu na chlapy nebo na seznamky, prostě na cokoli kromě sebe. Já přece nemohla za to, že jsem nezadaná a mám hrůzu pustit se do čehokoli jiného než do nezávazného randění.

Jenže teď mi v hlavě znělo Tabithino ultimátum a já měla pocit, že už k tomu světu seznamování, ke kterému jsem zaujala tak cynický postoj, znovu přilnout nedokážu. Byla jsem vytočená a vyděšená zároveň.

Můj myšlenkový proces vypadal asi takhle:

1. Úplná ztráta času.
2. Co když se to stane znovu? A moje srdce bude zase rozdrčený na padrť? Protože tak to přece bylo. Prostě se nezávazně couráte na večírku, aniž byste cokoli plánovala. A pak někoho potkáte. Dojde vám, že se vám líbí a vy jemu. Začnete se vídat a pak vám najednou v londýnské zoo u tučňáků řekne, že vás miluje, a pak vám ROZLÁME SRDCE NA PADRŤ.

Období zlomeného srdce mi prostě nesvědčilo. Kamarádi se o něm nesměli ani zmínit. *Ten, jehož jméno nesmí být vysloveno*. Prostě Ex. Odmítám vzít jeho jméno ještě kdy do pusy.

A po rande s *Fifty Shades of Gay* jsem měla skvělou výmluvu pro to, že chyba není na mojí straně, ale můžou za to oni, a že pro mě prostě neexistuje jediný vhodný chlap. Nikdo vhodný jako přítel. A tak jsem se snažila zůstat zaneprázdněná, hodně jsem cvičila, zaměřila se na jiné věci a jeho zablokovala na Facebooku, abych mu nedovolila dostat se mi znovu pod kůži.

V jedenáct večer bylo na čase z baru zvednout kotvy.

„NE,“ zasáhla jsem razantně, když Willow s tázavým pohledem: „Můžu vás poprosit?“ mávala na číšníka prázdnou láhví od prosecca. „Ráno musím napsat první příspěvek na blog, s opicí to nedám,“ namítla jsem.

„Tak hodně štěstí s hledáním chlapa!“ popřála mi Rio a objala mě. „Víš, že budeš v pohodě, zadaná i nezadaná, že jo?“

Proboha, hlášky typu: „Mám tě ráda takovou, jaká jsi.“ z Bridget Jonesové se omílají svobodným holkám jako já pořád dokola.

„Děkuju, Rio,“ řekla jsem a taky ji objala. „Vždyť na to mám několik měsíců, to zvládnou...“

Věřila jsem svým vlastním slovům? Ten večer snad i jo, protože jsem byla opilá a unavená. Musela jsem to zvládnout, protože kdyby ne, byla by moje kariéra v tahu.

„Zeptáme se Siri!“ navrhla Willow. „Siri, najde si Genie chlapa do Vánoc?“ zamumlala do svého iPhoneu. Telefon pípnul a začal zpracovávat informaci.

„S tím nepočítejte,“ ozvalo se po chvíli a znělo to jako Stephen Hawking v ženském podání.

„No, tak to je bezvadný,“ poznamenala jsem, hodila si oříšek do pusy a předstírala, že to se mnou ani nehnulo. Koneckonců mám přece skoro šest měsíců, plus minus pár dní, a to mi přijde jako fůra času na to, abych si přinejmenším našla někoho, kdo bude ochotný předstírat, že je můj přítel, abychom Tabithě zavřeli pusy a já mohla na žebříčku novinářiny vylézt o jednu příčku výš.

Cestou domů po Essex Road mi udělalo radost, když jsem si vzpomněla, že mám v lednici zbytek těstovin, které si můžu ohřát v mikrovlnce, než půjdu spát. Ještě k tomu vypiju sklenici vody a moje hlava bude zítra ráno v nejlepším pořádku. „Věča pro jednoho, Genie,“ zněl mi v hlavě Tabithin hlas. Z její výzvy Hledám chlapa jsme si sice dělaly srandu celý večer, ale v hloubi duše jsem věděla, že nemám na výběr. Nicméně v tu chvíli jsem měla pocit, že je dost času, a dospěla jsem k názoru, že stát se může cokoli a možná se to nakonec vyřeší samo.

Willow vždycky říkala: „Co se má stát, stane se.“ Byla to taková její mantra, když šlo o seznamování. Nikdy chlapa nehledala, jenom opakovala: „Co se má stát, stane se.“ Hodila si do pusy další sousto a pak si nanasla lesk na rty. „Proč bych se měla snažit mít pod kontrolou něco, co pod kontrolou mít nejde? Co se má stát, stane se.“ To se lehko řekne, když a) nemáte zlomené srdce a b) nemáte lhůtu na změnu svého milostného života.

Před bytem jsem se na chvilku zadívala na svůj prsteníček a stříbrný prstýnek, který na něm nosím. „Mám ten prst ráda, tak na něm nosím prstýnek!“ vtípkuju, když se mě lidi ptají, jestli je zasnubní. Je to jednodušší, než jim vysvětlovat, že se mi nechce čekat, až mi ho někdo navlíkne.

U vchodu jsem natukala kód na otevření dveří a vyjela výtahem do třetího patra. Prošla jsem chodbou, zasunula klíč do zámku, jenže... „Není zamčeno na dva západy,“ podivila jsem se nahlas. A já vždycky zamykala na dva západy. Zloděj by se mi asi těžko vkradl do bytu s klíčem, takže uvnitř může být jedině... můj nos hned v chodbě nasál vůni ohřátého pesta a pak jsem si všimla, jak zpoza gauče vykukuje hlava s tmavě hnědými vlasy. „Cordelie?“

Čtvrtek 2. července, 00:05

Jsem v posteli a v šoku. Asi před hodinou jsem přišla domů a našla tu svou sestru Cordelii. Sestru a spolumajitelku bytu zároveň. Ale přestože máme byt napůl, Cordelia tu už víc než rok nežije. Je to náš byt, koupily jsme ho spolu, když jsme před třemi lety přišly do Londýna. Ale ona se asi před rokem odstěhovala k příteli Adamovi. S Adamem byli v nájmu, takže dál splácela hypotéku. A navíc si jako každá chytrá žena kolem třicítky uvědomovala, že se přece nevzdá vlastního bytu jenom proto, že s ní chce chlap žít v podnájmu. To by bylo na náš vkus až moc ve stylu *Pýchy a předsudku*.

Takže jsem si za posledních dvanáct měsíců nežila špatně – měla jsem práci v Coolhubu a byt sama pro sebe. Cordelia se občas stavila pro poštu nebo na večeři, sem tam zůstala přes noc, ale jinak to je takové hnízdečko pro nezadanou slečnu. No teda, říkám „je“, ale už asi tak hodinu bych měla říkat „bylo“.

Cordelia seděla na gauči a já zírala na misku s těstovinami, vlastně jsme na ni zíraly obě. Cordelii do ní ukápla slza. Sakra, *teď* se na ni asi nemůžu zlobit, že se před spaním nenajím, co?

„Doprčic,“ hlesla jsem. Cordelii se evidentně stalo něco vážného.

„Hm... asi budu potřebovat svůj pokoj,“ šeptla a podívala se na mě s vidličkou těstovin v ruce.

Na chvíli jsem se zamyslela nad tím, jak používám její pokoj na sušení prádla, na cvičení nebo na protažení po běhání. My dvě jsme spolu vždycky vycházely, přestože jsme každá úplně jiná. Ona pracuje pro mezinárodní charitativní organizaci a má hrozně ráda lidi i zvířata. Prostě úplná milosrdná sestra – dává peníze bezdomovcům a útulkům

pro zvířata a nakupuje v sekáčích, které podporují charitu. Věří, že se jí všechno tohle dobro jednou vrátí. Ale abych k ní byla spravedlivá, nosí dost pěkný kousky. Je královnou sekáčů, důkladně prohrabává hlavně ty v londýnských nóbl čtvrtích, jako jsou Notting Hill a Muswell Hill. Vždycky najde místo, kam bohaté dámičky odkládají téměř nenošené oblečení, které se jim okoukalo, a přesně ví, kdy dovážejí nové zboží. Má nos na vyhledávání značkových kousků a nosívá luxusní značky jako Whistles nebo LKBennett, které vyčmouchala v Oxfamu na Kings Road.

Ale to už zase odbíhám. Cordelia seděla na gauči se zbytkem mých těstovin a evidentně procházela nějakou osobní krizí.

„Odešla jsem od něj,“ oznámila mi a pak zesílila zvuk na televizi, kde sledovala reprízu *Coronation Street*.

„Cože jsi udělala?“ zeptala jsem se a nakoukla do jejího pokoje. Přemýšlela jsem o tom, jak se asi teď cítí, a zároveň o tom, kam odted' budeme dávat sušák s prádlem *dvou* lidí.

Roztřásla se jí brada a oči se jí znovu zalily slzami. Došla jsem k ní, sebrala jí vidličku z ruky, položila misku na zem a objala ji.

„Co se proboha stalo?“

„Začalo to asi před měsícem...“ spustila.

„Cože? Před *měsícem*? Proč jsi mi neřekla, že se něco děje?“ vyjekla jsem šokovaně. A když nad tím tak přemýšlím, byla jsem vlastně i trochu uražená. Kéž by se mi víc svěřovala. Proč mi nechtěla říct, že něco není v pořádku?

„Nechtěla jsem, abys o mě měla strach...“ hájila se Cord. „Ale ano, už je to měsíc. Akorát nějak přišla řeč na svatbu. Byli jsme na festivalu v Glastonbury, pamatuješ, jak sis šla dát nabít telefon do prostoru pro novináře a domluvili jsme se, že se sejdem v osm večer v Park Stage? My jsme se šli s Adamem zatím projít, courali se po areálu a u kameného kruhu jsme si sedli a začali se bavit o budoucnosti. Vzal mě kolem ramen a řekl mi, že si nedovede představit, že by strávil zbytek života s někým jiným. A já to pochopila tak, že mluví o svatbě. A jak jsme se pak sešli s tebou, něco jsme vypili a on pak zmizel a až do rána jsme ho neviděly?“

„To si pamatuju.“

Samozřejmě že jsem si to pamatovala. Abych řekla pravdu, bylo to celý dost napjatý. Adam už jednou ženatý byl, ale to mu bylo kolem

dvaceti a o pár let později se rozvedli. Teď mu bylo kolem pětatřiceti a byl tak trochu přerostlé dítě – ve spoustě věcí dospěl, ale jako by pořád hledal někoho, kdo mu bude dělat mámu. A v Cord ji našel. Hodná, milující Cord, která se chtěla usadit a mít malá havishamátká. Celou dobu mi vrtalo hlavou, jestli si toho večera v Glastonbury šel naposledy užít, aby zjistil, jestli je jinde tráva zelenější než tam, kde žili s Cord.

Typický chlap. (Nejsem posměvačná feministka zarytě táhnoucí proti mužům, ale když říkám věci jako „tohle chlapi dělávají“, chci tím vlastně říct „tohle dělávají chlapi, které jsem ve svém životě potkala já“, takže co jiného mi zbývá než si myslet, že „takhle se prostě chlapi chovají“.)

Byl to Adam, kdo navrhl, že by z toho mohlo být něco víc. Něco víc než společné bydlení. A ten samý Adam pak přijde s tím, že „nejednou je toho všeho moc“?!

Nemohla jsem uvěřit, že zpanikařil kvůli své vlastní, mimoděk pronesené poznámce. Zřejmě mu došlo, že další svatba je to poslední, po čem touží.

„Celý měsíc jsem přemýšlela, jestli s ním mám zůstat, než si v tom udělá jasno,“ pokračovala Cordelia. „Ale chodí ven s kamarádama a vrací se bůhvídkdy, a když přijde domů, táhne z něj pivo a vyznává mi lásku. A pak se ráno omlouvá, brečí a říká, že by možná bylo lepší, kdybych tam nebyla...“

„Takže ses s ním rozešla,“ dokončila jsem vyprávění za ni.

„Jo. Víím, že jsi zvyklá mít to tu pro sebe, ale... říkala jsem si... říkala jsem si, jestli bych se nemohla nastěhovat zpátky?“

Vlastně jsem ani nemohla říct ne, patřila jí půlka bytu! A ano, víím, že jsem si zvykla na místnost navíc, ale mám Cord ráda a říkala jsem si, že bude fajn tu zase někoho mít. Koneckonců mám před sebou svou doposud největší výzvu a budu potřebovat podporu. Takže, zatímco si Cord bude zvykat na to být znovu sama, já se budu snažit přijít na to, jak nějakému chlapovi znovu otevřít své srdce. Vypadalo to, že potřebujeme jedna druhou, abychom se vzájemně doplňovaly. A navíc, já měla hlad a ona ohřála těstoviny.

„A co je novýho u tebe, Genie?“ zeptala se, poté co jsem ji objala.

„Ale, nic moc,“ pokrčila jsem rameny, zvedla misku s těstovinami, zavrtala se vedle ségry na gauč, pustila se do pozdní večere a snažila se vytěsnit všechny ostatní myšlenky, co se mi honily hlavou.

Než jsem ráno odešla ze zasedačky, vyfotila jsem si tabuli s Tabithinou výzvou a svými čmáranicemi do mobilu. Teď se na tu fotku nemůžu přestat dívat. Ležím na posteli a přeskakuju mezi ní a Facebookem a přemýšlím, jestli by byl dobrý nápad, abych hned dala vědět všem svým kamarádům, že můj profesní i osobní život bude jaksí online. Možná to teď nechám být a na Facebook nasdílím rovnou první příspěvek. Když to půjde dobře, třeba z toho i něco vytřískám. Kdoví, třeba bude moje výzva Hledám chlapa do Vánoc tak úspěšná, že mi to přinese lepší práci. Nebo chlapa. A moje práce mi zůstane! Mám na to zhruba šest měsíců. Neprošla jsem si tím, čím jsem si prošla, abych tohle nezvládla. Nevím sice jak, ale nějak to zvládnou a udělám vše, co bude v mých silách. Vždyť na tom, kdo to bude, nezáleží, ne? Prostě do Vánoc splaším chlapa, abych mohla pokračovat ve své práci.

Hledám chlapa do Vánoc od Genie Havishamové

Vítá vás Hledám chlapa do Vánoc! Hezký páteční večer, vážení. Jste nezadaní? Chodíte na rande? Máte vztah? A už jste přemýšleli o tom, co chcete pod stromeček? Dobře, vím, že to je hodně otázek najednou, ale odpověď na dvě z nich je klíčem k tomu, co bude následovat. Já jsem totiž nezadaná, a co chci pod stromeček, už vím. Chlapa. Dobře, dobře. Už slyším, jak si všechny nezadané holky pohrdavě odfrkly a říkají si, že nové hedvábné pyžámko od Victoria's Secret nebo třeba pěna do koupele od Sanctuary by byly realističtější. Ale věc se má takhle: je mi mírně přes třicet a už nějaký ten pátek si užívám single života. A teď se, s podporou vás, čtenářů Coolhubu, pustím do hledání toho pravého.

Je možné najít někoho a zamilovat se do něj (no, on by se do mě měl zamilovat taky) za méně než šest měsíců? Dejme tomu, že bych se rozhodla, že za stejnou dobu zhubnu pět kilo, to mi přijde naprosto reálné. No dobrá, neříkám, že bych je zhubla já, jen uznávám, že by se to dalo zvládnout. A taky si uvědomuju, že bych si měla dobře promyslet, co si přeju. Jak mi řekla jedna kamarádka, kterou jsem s tímhle plánem seznámila: „Genie, nezapomínej, že muž je na celý život, ne jen na Vánoce!“ Možná někoho potkám a k příštím Vánocům si budu pro změnu přát, abych dostala zpátky svou „svobodu“.

Myslíte, že jsem bláhová? Že přede mnou vezmou všichni svobodní muži nohy na ramena? Nebo že mi to teoreticky, čistě teoreticky, vyjde? Ať už je to jakkoli, doufám, že mě v tom nenecháte a projdete si tím pěkně se mnou.

Když jste nezadaní, lidé vám říkají dvě věci: 1) máš takový štěstí a 2) jsi tak statečná. Za statečnou vás považují obzvláště kamarádky vaší matky. Statečná? Ha! Statečná, moji drazí, znamená mít dvě děti a kýchat na veřejnosti. Statečná je ta, která se zaváže k tomu, že bude spát s jedním jediným mužem po zbytek svého života. Tyhle ženy mi říkají, že ta největší radost, jaká mě kdy potká, je stát se mámou. Ale pletou se. Největší radost je, když už nemáte co zvracet po dlouhé noci pití Jäger bomb. Nebo když obchod s oblečením Oasis přijde se slevami uprostřed sezóny. A to štěstí? Víím, že mám svým způsobem štěstí. Vždyť můj vibrátor nechrápe, neprdí, nevolá mi z hospody, nechodí domů našrot a nespí mi pak celou noc přilepený na zádech. Jen se trochu bojím, že umřu sama – čas od času si totiž půjčuju baterky z požárního alarmu.

Takže teď bych ráda někoho potkala. Spřízněnou duši, se kterou bych mohla sdílet svůj život... účty, hypotéku, řízení... sex. Hledání začíná. Vítá vás Hledám chlapa do Vánoc!

Pátek 3. července, 19:00

Jindy bychom si v pátek normálně vyrazily a pořádně to roztočily. Pravděpodobně bychom šly na koktejl a skončily nejspíš v klubu N1 v Islingtonu, kde bychom tancovaly na nekvalitní indie hudbu a osmdesátky a házely do sebe panáky do jedné do rána. Ale protože jsem si vyrazila včera, rozhodla jsem se radši zůstat v pohodlí domova a dívat se na show Alana Carra a Grahama Nortona.

Než jsem odešla z kanceláře, napsala jsem svůj první příspěvek. Dostal se na internet právě ve chvíli, kdy jsem vycházela z budovy, a já neměla chuť zajímat se o to, co se s ním děje.

Když jsem otvírala dveře bytu, zaslechla jsem tóny trubek ze závěrečné znělky našeho oblíbeného seriálu *Coronation Street*. Cordelia seděla na zemi obklopená hromadou časopisů a novin a o zeď byly opřené dvě nástěnky velikosti A4.

„Dělám si motivační nástěnky,“ usmála se a pokynula mi skleničkou červeného. Trochu se mi zvednul žaludek. „Dneska jsem o nich četla v *Glamour!* Prostě si na ně dáš, co chceš nebo čeho chceš dosáhnout, a vesmír ti to pak zařídí!“ zasmála mě do své aktivity.

Proboha, ona těm blábolům opravdu věří?

„Vem si prášky na kocovinu a dej si se mnou!“ rozkázala a znovu mi nabídla skleničku s vínem. „Za chvíli nám dovezou pizzu.“

Odložila jsem nákupní tašky na kuchyňskou linku a praštila sebou vedle ní. Sice jsem nakoupila jídlo na večeri, ale pizza na cestě zněla skvěle.

Vzala jsem do ruky skleničku s vínem a přičichla k němu.

„Cordelie, kolik jsi za něj dala?“ zeptala jsem se. Vonělo božsky.

„To neřeš...“ usmála se. Podívala jsem se na láhev. Byl to opravdu výborný Merlot.

Usrkla jsem a cítila, jak ze mě okamžitě padá stres. Napětí v nohou a chodidlech se začínalo rozplývat.

„Takže...?“ vytrhla mě z klidného rozjímání Cord, až jsem leknutím trochu nadskočila.

Nejsem zvyklá se o své páteční večery s někým dělit. Jak už jsem řekla, většinou je trávím se svým dívčím gangem. Cord chodívala s námi, než se usadila s Adamem, ale cháply jsme ji, nikdo jí to neměl za zlé. Sem tam si přivedu domů chlapa, kterého potkám v baru. To pak následuje vášnivý opilecký sex a pomalý kocovinový ranní sex. Potom nám udělám pozdní snídani, rozloučím se s ním a jdu si zaběhat nebo do posilovny. Sobotní večer trávívám u televize po jídáním hromady jídla, na které máte s kocovinou chuť. Někdy se můj barový objev zeptá, jestli může zůstat. Ale „ne“ je přece jednoduchá odpověď. Nejradši vlastně chodím domů k nim. Mám totiž strach, že by mě to jinak mohlo stát víc než jen zásobu kondomů. Mohl by si vzít i moje city a to nemůžu riskovat. Užijeme si pěkný večer. Někdy, když se mi fakt líbí, vyměníme si i čísla. Mám sice zlomené srdce, ale pořád ve mně zbývá špetka naděje, že se to s někým zase zlomí. Většinou jim však nepíšu. Ne snad proto, že bych si hrála na nedostupnou a uměla v „tý hře“ chodit (ať už „ta hra“ znamená cokoli, jestli to víte, dejte mi, prosím, vědět), ale protože mě děsí, jak bych se cítila, kdyby mi ten dotyčný neodepsal. A když se náhodou ozve jako první on, zaflirtujeme si trochu po zprávách a pak to většinou celkem rychle vyšumí.

Nebo řekněme, že spíš vyšumím já. Je přece jednodušší vyšumět než se trápit, ne?

A teď je tu se mnou Cord a její motivační nástěnky. Už ráno, když jsme si před odchodem dávaly kafe a já jí řekla všechno o své pracovní výzvě a novém blogu, bylo mi jasné, že má hned na dnešní večer něco za lubem.

Jen jsem nečekala, že to budou nástěnky.

„Cord, já NEBUDU vyrábět nějakou praštěnou motivační nástěnku,“ oznámila jsem a vyrvala jí z ruky ovladač, abych přepnula program ze seriálu *Eastenders*, který následoval po *Coronation Street*, na nějakou komedii.

„Jsi strašně vybíravá a bojíš se zamilovat,“ pronesla s ledovým klidem. Podívala jsem se na láhev, už upila minimálně jednu poctivou skleničku. Cord byla v ovíněno-upřímné náladě. Byla na Merlot misi. Koupila drahé víno, nóbl brambůrky a teď si tu při čekání na pizzu dělala motivační nástěnku.

„Podle toho článku si máš vystříhnout obrázky a slova, který nějak souvisí s tím, co chceš,“ vysvětlila mi a ukázala na hromádku luxusních časopisů, za které musela vyhodit majlant. Vedle ní se na zemi válely ještě přílohy *Timesů* a několika nedělních časopisů jako *Fabulous* a *YOU*, které jsem ještě nevyhodila. Tohle vystřihování a aranžování vypadalo, jako by tu řádl interiérový designér. Jen to bylo trochu jiné. Tohle bylo něco víc než jen doplněk k nábytku a podle toho článku se očekávalo, že opravdu přenesete svou energii do toho, co si přejete.

„Udělám jednu i pro tebe,“ řekla. „Jen mě veď.“

„Tuhle hru nehraju! Zahraju si s tebou na to, že doženu tvoji hladinku, ale nehraju na motivační nástěnky!“ odmítla jsem její návrh a složila si nohy pod sebe, připravená sledovat reprízu stand-up show *Živě z Apolla*.

O deset minut později jsem seděla na zemi vedle ní a s nůžkami v ruce projížděla časopisy.

„Něco takovýho?“ zeptala jsem se a omylem skalpovala Channinga Tatuma, kterého jsem si vystřihovala. „Stejně měl moc zahloubaný výraz a vůbec, chlapi s většima kozama, než mám já, mě děsí.“

„Jasně, vyber mi víc obrázků s chlapama, který tam chceš dát. Už jsem ti našla slova ‚Vánoce‘ a ‚přítel‘. Musíme se zaměřit hlavně na tebe, ty to teď potřebuješ víc.“

Díkybohu za Cord. Udělala by cokoli, aby se nemusela zaobírat svým trápením a problémy. Klasický případ odvedení pozornosti – nabídla mi pomoc, aby se zaměřila na mě místo na sebe. Tak dobře, řekla jsem si, potřebuje, abych s ní dělala nástěnky, aby odvedla myšlenky od svých vlastních bolístelek.

Takže jsem se uvolila k tomu, že si s těmi jejími nástěnkami hrát budu. Duchem nepřítomná jsem jí vystřihovala fotky slavných chlápů, kteří se mi líbili – jeden trochu zarostlejší, Jon Hamm z *Šílenců z Manhattanu*, pak někdo na motorce a Calvin Harris za dýdžejským pultem.

„A helemese, slečna Vybírává je najednou otevřená mnoha možnostem,“ smála se. Zarazila jsem se a pak si povzdychla, víno mě evidentně vybízelo k upřímnosti.

„Možná jsem trochu vybírává. Ví se o mně, že si vybírám muže podle toho, jak drží příbor. Ale copak si můžu pomoci, když to jsou kolikrát věci, ze kterých mi naskakuje husina? Víš, někdy si říkám, jestli jsem mrcha, když chci po chlapovi, aby něco změnil, třeba nosil jiný boty?“ podívala jsem se tázavě na Cord. Zvedla hlavu od vystřihování.

„A proč to prostě nenecháš na vesmíru?“ prohodila vesele, než na mojí nástěnku připíchla poslední fotky a kolem nich rozmístila slova „milostný vztah“, „důvěřovat“ a „splnit“. Jak jsem na to tak koukala, najednou mě to nějak přemohlo. A tak jsem zavřela láhev s vínem a šla spát.

Sobota 4. července

Ráno Cord dělala snídani, zatímco já seděla na gauči a registrovala se na seznamky. Když jsem si vytvořila otřepaný úvod na profil tak, abych ho mohla jen kopírovat – vložit, založila jsem si účet na *Guardian Soulmates*, *Plenty of Fish*, *Match.com* a *Lovestruck*. Pak jsem napsala příspěvek pro Cord, aby ho za mě mohla nahrát a „nominovala“ mě na *My Single Friend*, kde můžete zaregistrovat své nezadané kamarády. To Tabithě na chvíli zavře pusku a já můžu jít do posilovny!

Skvěle jsem si zacvičila a teď trávím večer maratonem seriálu *Přátelé*. Mám v plánu jít brzo na kutě a nastavit telefon do módu letadlo,

abych si v klidu vychutnala spánek bez myšlenek na hledání přítele. Nic mě nevyruší, všechny zprávy počkají do rána. Stav naprosté blaženosti...

Neděle 5. července, 19:00

Je otázka, jestli to, co se dneska stalo, je pro můj projekt Hledám chlapa do Vánoc dobré, nebo špatné. Jsem v šoku a nejsem si jistá.

Když jsem se ráno probudila, ucítila jsem vůni slaniny, slyšela v televizi program o vaření *Sunday Brunch* a Cord, jak pořád něčím rachotí, protože evidentně nebyla schopná vydržet se chvíli válet v posteli. Což dávalo smysl, vzhledem k tomu, že byla zvyklá celou neděli pobíhat kolem chlapa. Zapnula jsem telefon.

Bzzz... píp... bzzz... bzzz... na displeji mi naskakovalo jedno upozornění za druhým.

Dopotácela jsem se do obývacího pokoje, kde už Cord mezitím zírala do iPadu. „Hele... Genie?“ řekla mi nervózně. „Viděla jsi už blog?“

Ukázala mi iPad.

Dvacet komentářů... stálo pod příspěvkem.

„Ha! Šest měsíců – hodně štěstí, trapko!“ četla jsem v jednom z nich. Super.

„COURO,“ stálo v dalším.

„Já budu tvůj přítel... hned!“ nabízel se mi následující.

A doprdele.

Pět různých „guru“ přes seznamování na mě chtělo kontakt nebo mi na Twitteru nabízeli pomoc, jako bych dělala finanční sbírku na životně důležitou operaci.

@GenieHavishamová *můžeme zařídít, aby se váš sen o Chlapovi do Vánoc splnil. Pojďme na kafe. S pozdravem @Randesnů*

Nervózně jsem se přihlásila do pracovního e-mailu a zkontrolovala příchozí poštu. Deset e-mailů, jedenáct, dvanáct... každý z nich se stejným předmětem. „Hledám chlapa do Vánoc... můžeme vám pomoci!“

Cítila jsem se, jako by na mě naházeli hromadu třípytek. (Víte, že můžete svým nepřátelům poslat třípytky? Existuje firma, co to udělá za vás, váš protivník pak otevře obálku a bum! Třípytky má všude – na

klíně, na stole, v papírech. Hodně třeptek. Napořád.) A já měla pocit, že přesně tohle mi teď někdo udělal. Nevěděla jsem, co s tím. Všechny zprávy byly tak přeslazené a plné naděje. Všichni se mnou mluvili, jako bychom byli nejlepší kamarádi, a chrlili na mě, proč zrovna jejich seznamka je prostě ta nejlepší!!! A že mi pomůžou najít partnera.

Na druhý pohled už jsem to nicméně viděla trochu jasněji. Všichni mi chtějí „pomocť“, takže když je nechám, Tabitha nebude moct říct ani slovo, ne? Během dalšího týdne si musím promyslet, na které odpovím.

V e-mailové schránce jsem si založila složku Chlap a všechny tyhle zprávy tam přesunula.

A pak jsem je projela znovu.

Byly tam pozvánky na rychlorande, seznamovací párty, bowling, akce s klíčem a zámekem, kde ženy dostanou zámek a muži klíč, a pak si spolu musí povídat, aby zjistili, či klíč pasuje do kterého zámku. Při seznamování je to jeden z figlů na prolomení ledů – prostě něco praštěného, co člověka donutí se rozprávět. Další nabídky byly na seznamovací akci pro lidi po třicítce (díky, jako by nebylo dost trapné, že nemám chlapa, ještě je třeba zdůraznit, že jsem stará), seznamovací akce pro milovníky knih, pro filmové fanoušky... prostě, ať už máte jakékoli hobby, můžete jít na seznamovačku se stejně zaměřenými lidmi. Pak tu máme seznamovací procházky po Londýně, seznamovací tour po barech, seznamování v tichu... a tak dále a tak dále.

„Vezmeme to popořadě,“ řekla jsem si. „Rychlorande.“ Jeden z e-mailů mě na něj zval v pondělí večer. Rychlorande v centru Londýna. Klikla jsem na „odpovědět“ a napsala jim, že přijdu.

Ležím na posteli a moje pocity jsou naprosto odlišné od těch včerejších. Místo abych byla v klidu a pohodě, přemýšlím nad tím, jak zvládnou všechny ty schůzky. A taky tu máme jeden nový pocit, který tu nikdy předtím nebyl. Co když mě žádný z nich nebude chtít?! Ne, ne, nemá smysl takhle uvažovat. Budu tuhle výzvu brát prostě jako jakýkoli jiný deadline. Jednoduše napíšu články včas, najdu si přítele včas a to je všechno. Nic víc na tom není.